

שפרה גליק

איורים מאת המחברת

ארמון הקסם

שפרה גליק

ארמון הקסם

שפרה גליק

הוצאה לאור והפצה: יפה נוף

עיצוב עטיפה ועימוד: שושי קלינגר

ניקוד: ר' בוצקובסקי, r84818@gmail.com

לפניות: sg5861480@gmail.com

© כל הזכויות שמורות למחברת

תשפ"ג

אין להעתיק או להפיץ ספר זה או קטעים ממנו
בשום צורה ובשום אמצעי, לרבות צילום והקלטה,
ללא אישור בכתב מהמחברת.

110.....	שְׁחַמֵּט וְדַמְקָה
117.....	עוֹרְכִים נְסוּי
124.....	לִצְאָת וּלְהִכָּנֵס
131.....	לְכַבֹּדָךְ
138.....	כְּמוֹ תְּאוֹמוֹת
145.....	לֹא הוֹגֵן
152.....	בְּסֶף הַכֵּל בָּבָה
158.....	זֶה קוֹרָה בְּאַמֶּת
165.....	בְּרֹאשׁ הַצָּרִיחַ
172.....	בְּגֵן הַמְּשֻׁלָּשׁ
179.....	קִשְׁקוּשִׁים
185.....	כְּלוּאַה
192.....	מֵרֶאשִׁית יִצְרֵת הָאֶרֶמוֹן
198.....	כְּמוֹ מוֹפֵעַ זְקוּקִים
204.....	נֶעְלָם
210.....	אֲבָל לָמָּה, יוֹכְבֵּד?
216.....	אֵל תִּשְׁאַרֵּי אוֹתִי לְבַד
222.....	הֵכִי חֲשׁוֹב
228.....	סוּפִי

תוכן העניינים

11.....	צִירִי לָךְ חֵלוֹם
18.....	סְמַטַּת הַפֶּלֶא וְפֶלֶא
25.....	לוֹ יִצִּיר
32.....	הַנְּסִיכָה קְטִיפָה
38.....	שְׂכִיּוֹת חֲמֻדָּה
44.....	הוֹד נְסִיכוּתָךְ
51.....	כְּמוֹ צִפּוֹר
58.....	הַצִּירָת בֵּין הַגְּבָעוֹת
64.....	אֵיפֹה הֵייתָ?
71.....	יְלָדָה, יְלָדָה שְׁעַל הַקִּיר
77.....	כָּלוּם לֹא קָרָה
84.....	גֶּשֶׁר וּכְלָלִים
90.....	מַחֲלוֹת מִים
97.....	חֲבֵרָה
103.....	שׁוּטֵי סִירְתִּי

1. צִירִי לָךְ חֵלוֹם

יוֹכֶבֶד שָׁנְאָה אֶת הַחֹפֶשׁ הַגָּדוֹל.

לא נִשְׁהִי אֶהְבֶּה בְּמִיָּחַד אֶת הַלְמוּדִים. אֲבָל לְשֹׁכֶת
בְּכֶתֶה בֵּין עוֹד שְׁלוֹשִׁים בָּנוֹת זֶה לֹא כָמוֹ לִהְיוֹת בּוֹדְדָה
מִמֶּשׁ. אֶפְלוּ אִם רָבֵן לֹא אוֹמְרוֹת לָהּ יוֹתֵר מ'בֶּקֶר טוֹב' אוֹ
'הַכֵּנֶת שְׁעוּרִים בְּחֻשְׁבוֹן?' – בְּכָל זֹאת, מִי שִׁיוֹשְׁבֶת לִידָה
מִפֶּטְפֶּטֶת אֶתָּה קֶצֶת, וּבִהַפְּסָקוֹת אֶפְשָׁר לְהַצְטָרֵף
לְמִשְׁחָק חֶבֶל אוֹ גוּמִי.

אֲבָל הַחֹפֶשׁ... כָּכָר בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן אַחֲרֵי שְׁנִגְמָרָה
הַקִּיטָּנָה, הִרְגִּישָׁה יוֹכֶבֶד אֶת הַבְּדִידוֹת מְכַבֶּדָה עָלֶיהָ
כָּמוֹ הַשָּׂרֵב הַכָּבֵד שֶׁרַבֵּץ מִתְנַשֵּׁף בְּרַחוּבוֹת. שְׁלוֹשִׁים

אז זהו, היא לבד, חוץ מהשכנה ממול שאפשר לקרוא לה בשעת חרום. ובלי חברות. אף אחת לא מספיק חברה שלה כדי לחשב עליה גם בחפז.

אחרי שהתלבשה והתפללה ואכלה לאט פרוסה עם חמאת בטנים ומלפפון, לא ידעה מה לעשות. לקרוא בהתה בפסים הצבעוניים המבטיחים, כל מה שאפשר לראות מהספרים לפני ששולפים אותם מהמדף. היום שום ספר לא משך אותה. אז לציר? בגואש אולי? אבל היא כבר צירה כל כך הרבה בחפז הזה.

למה כלן מתלהבות מהחפז? הן נפגשות? נוסעות ביחד לים? לברכה? מדברות בטלפון זו עם זו? עיניה נדדו לטלפון. היא חיבת לדבר עם מישהו. די כבר עם הדממה הזאת. היא תתקשר לאמא לעבודה.

"אמא, אין לי מה לעשות".

"באמת, יוכבד". אמא דברה בקול ה'עבודתי' שלה, עסוק וממהר כזה. "כמה פעמים אמרתי לך לא להפריע לי במשרד אם זה לא דחוף? את כבר לא ילדה קטנה! בת בגילך אמורה לדעת להעסיק את עצמה".

יוכבד שתקה.

ושמונה מעלות! אבא הניע בראשו כלא מאמין. חבל שהרוח הקרירה של המזגן לא יכולה להפיג גם בדידות. הימים השתרעו לפניו, משמימים. משטח בטון אפר בלי נצנוץ של צבע.

כבר היה אמצע הבקר כשגררה את עצמה מהמטה. איזה בית ריק! כלם יצאו כבר מזמן; אבא ואמא לעבודה. הבנים ללמודים – השנה יש המון ימים ריקים מסיום הקיטנה עד תחלת 'בין הזמנים'. מרים לקיטנה הפרטית שהיא ארגנה עם חברתה גילי. רק ליוכבד אין בשביל מה לקום.

אמא רצתה שמרים תצרך אותה כמדריכת עזר. "יוכבד תוכל לעזר, וככה תהיה גם לה תעסוקה נחמדה".

אבל מרים החמיצה פנים. "אוי, אמא, אני לא יכולה לסחב את יוכבד לכל מקום. גילי ואני מסתדרות מצוין, ממילא אין לנו הרבה רשום".

"ואני בכלל לא רוצה", אמרה יוכבד מהר. "לא אכפת לי להשאר לבד".

דוקא כן אכפת לה, והיה יכול להיות נחמד להיות מדריכת עזר, אם מרים הייתה רוצה אותה שם. אבל מרים רוצה לעבד רק עם גילי.

אמא נאנחה. "באמת לא נעים להיות לבד בבית",
החליפה לקול אחר שלה, זה שמתאמץ להיות סבלני.
"אולי תזמיני חברה?"

יוכבד העבירה אצבע על פני עמודי השדרה הצבעוניים
של הספרים. "ואם החברה לא תרצה?"

"תנסי, מה תפסידי? טוב, אני חייבת לסגר עכשו,
סומכת עליך שתסתדרי. ואל תתקשרי עוד פעם אם זה
לא דחוף".

יוכבד הסתכלה על הטלפון הדומם בידה. מה יקרה
אם היא תנסה להזמין חברה? אולי החברה תגיד: 'אה,
נחמד שאת מזמינה אותי, אבל כבר יש לי תכנית אחרת
עם בנות אחרות'. ומה היא עצמה תגיד בהתחלה?
'שלום חני / אפרת / רבקי' – לא, לא רבקי! בשום אופן
לא! – טוב, אז: 'שלום חני / אפרת, מה נשמע? אולי את
רוצה לבוא אלי?'

נו באמת. לא להגזים.

גלינג!!! הטלפון התעורר פתאום לחיים בידה, מצלצל
בקולניות. יכול להיות...? שטויות, זה בטח לא בשבילה.
בטח איזו חברה של מרים ששכחה שהיא מדריכה
בקיטנה ולא נמצאת בבית בבקר.

המלים על הצג, 'שיחה נכנסת', התחלפו ל'סבתא'.

"יוכבד, נשמה! מה שלומך?"

"בסדר, ברוך השם". טוב שסבתא לא שואלת 'איך
החפוש?', או גרוע יותר: 'מה את עושה בחפוש?'

"יש לי בשבילך רעיון נהדר!" סבתא נשמעה מלאת
ספוק. "חברה שלי, פלורה כנורי, היא ציירת מיוחדת,
אמנית אמיתית, מלמדת ציור כבר עשרות שנים. ועכשו
היא בדיוק עברה לגור קרוב אליכם. אני רושמת אותך
לחוג אצלה, פעמים בשבוע".

"אוי סבתא, באמת תודה רבה, אבל אני לא אוהבת חוג
ציור. כבר נסיתי כמה פעמים, ולא אהבתי". היתה מעצבן
להעתיק ציור מוכן במקום להיות חפשית לדמיון לבד
ולנסות ליצר על הדף את מה שהיא רואה בדמיונה.
והבנות האחרות בחוג תמיד מתייגות מייד ביניהן גם
בלי להכיר קדם, ורק היא נשארת תמיד בצד. גם בחוג
שחיה היתה ככה. גם לשם היא לא רצתה ללכת, אבל
אבא אומר שחייבים לדעת לשחות. אז עכשו היא יודעת
לשחות, אבל אין לה אף פעם עם מי לנסע לבריכה.

סבתא צחקה. "חוג כזה עוד לא נסית! זה משהו אחר.
פלורה היא משהו אחר. קוראים לחוג שלה 'צירי לך

חלום'. זו חויה מיוחדת! היא הנמיכה את קולה ללחישת מסתורית: "קורים שם דברים מפתיעים, לא רגילים. את תהני שם, יוכבד, בעזרת השם. זה מתאים לך".

"אה... אני צריכה לשאל את אמא".

"כבר סכמתי אתה, היא תשמח, אם את רוצה. אז מה את אומרת, יוכבד? רוצה?"

יוכבד משכה בכתפיה. שיהיה. "טוב".

"נהדר! אז תרשמי, הכתבת היא סמטת הפלא ופלא מספר שמונה –"

"סמטת הפלא ופלא? איזה שם מוזר... ואין בכלל רחוב כזה כאן באזור!"

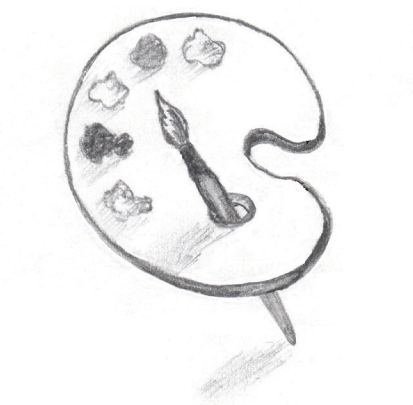
"דוקא יש". שוב הנמיכה סבתא את קולה: "זה מקום שלא כלם יכולים לראות אותו. רק מי שמקבל את ההוראות איך להגיע. הנה, אני אסביר לך עכשו, את רושמת?"

"פלורה כנורי", אמרה יוכבד בקול לעצמה בבית הריק והדומם, אחרי שהשיחה הסתיימה. כמו טועמת את השם. היה לו טעם מיוחד. סבתא היא כמו מרים, יש לה

המון חברות. רק שחלק מהחברות שלה רגילות, וחלק... לא כל כך רגילות. פלורה כנראה שיכת לסוג השני.

ואיך סבתא אמרה שקוראים לחוג? 'צירי' לך חלום'. נשמע קסום... ומחר בבקר השעור הראשון, במקום שלא כל אחד יכול למצא! אולי באמת זו תהיה חויה לא רגילה?

יש למה לחכות. אולי, אחרי הכל, החפץ הגדול הזה לא יהיה כל כך נורא.

הנה! פנייה ימינה בין שני בנינים שתמיד היו נראים לה צמודים, ושלט שמצהיר בברור: **סמטת הפלא ופלא**. באותיות מרצדות בשלל גוונים נוצצים! בשלט רחוב פשוט! לא, נטויות, זו רק השמש המסננת ששחקה לרגע בעינים שלה. עכשו האותיות שחרות ורגילות. סתם שלט. איך לא הבחינה בו אף פעם?

טוב, לא משנה. הנה הסמטה, קדימה למספר שמונה.

לארץ הסמטה נצבו בתים פרטיים קטנים וחמודים. שתי בנות הלכו ביחד קצת לפנייה, מפטפוטות ביניהן. אחת אחזה בידה תיקיה בדיוק כמו של יוכבד, רק כתמה עם לבבות במקום סגלה עם כוכבים. השניה החזיקה שקית נילון שקופה שבתוכה נראה בברור בלוק ציור. בטח גם הן הולכות לחוג של פלורה. הן חברות?

"ולאיזו כיתה את עולה?" שאלה כתמת-התיקה את שקופת-השקית. אה, אז הן לא חברות מקדם, רק נפגשו בדרך. גם היא יכולה לגשת אליהן, לפגש אותן בדרך. להצטרף אליהן. למה לא?

יוכבד האטה את צעדיה, שומרת על מרחק קבוע מהן.

הנה, הן נעצרות מול בית מספר שמונה. בית קטן ולבן עם גג אדום, דלת צהבה ושני חלונות, אחד מימין ואחד

2. סמטת הפלא ופלא

יוכבד פתחה את ידה המזיעה והסתכלה שוב בפתק. לפנות ימינה בפנייה השנייה מרחוב רוטנברג. לא יכול להיות! היא כבר הלכה פה אינספור פעמים. מכירה בעל פה את כל הפניות מרחוב רוטנברג. אין כאן שום סמטה עם שם משנה כזה! היא סתם הולכת ככה בשמש הלוהטת, ובסוף לא תמצא את החוג.

ואולי עדיף שלא תמצא? נכון, היה כיף לקום בבקר בשעה נורמלית ולדעת שיש לה מה לעשות היום; להתארגן, למצא את תיקית הפוליגל הסגלה עם הכוכבים שאמא קנתה לה לאחד מחוגי הציור ההם שהיא לא אהבה, ולצאת לדרך. אבל כל הפנות החדשות שיהיו שם ולא יתייחסו אליה... אוף.

משמאל, ועץ גדול בחצר. כמו... מה זה מזכיר לך? אה, כן, ממש כמו ציור! כמו הציורים שיוכבד היתה מצירת כשהיתה קטנה.

כתמת-התיקיה דפקה על הדלת, וזו נפתחה בתנופה. אנשה נמוכה עמדה בפתח, חגורת סנר מכתם בנתזי צבע. "בואו תכנסו, בואו בואו תכנסו, איזה יפי שהגענו, ממש הפלא ופלא, אז הצלחתן למצא את הסמטה שלנו, הא?" קולה התרונן כמעט כאלו היא שרה. "אתן האחרונות, האחרות כבר כאן, יפי, נוכל מיד להתחיל, הנה הנה, הדלת השנייה, כן, כאן החדר של החוג, החוג שלנו, 'צירי לך חלום'!"

ריח חריף של צבעי שמן עמד באויר. על הקיר שלארץ המסדרון היה ציור-קיר שנראה כמעט אמתי: ילדה עומדת מול כן ציור, פלטת צבעים בידה האחת ומכחול בשנייה, ומולה נפרש נוף מרהיב, עצים ופרחים ונחל מפכה בין הרים. הילדה חיכה אל יוכבד ונופפה במכחול שבידה.

רגע. מה? היא באמת זזה?! איך זה יכול להיות? יוכבד רצתה לעצר ולבחן אותה מקרוב, אבל פלורה כנורית זרזה אותן להכנס לתוך חדר גדול.

שלוש בנות ישבו שם מסביב לשלחן, מפטפטות ביניהן כאלו הן כבר מכירות מזמן. נראות בגילה של יוכבד, פחות או יותר, ו-

"שלום, יוכבד. גם את בחוג הזה?"

לא. לא יכול להיות.

אבל כן, זאת היא. רבקי. לבושה בסרפן עם הפרחים הגדולים שיוכבד מכירה כל כך טוב.

בדיוק היא? לא היה אכפת ליוכבד למצא כאן חברה מהכיתה. אדרבה, היה יכול להיות נחמד. אולי. אבל רבקי... די, מה צריך את החוג הזה? היא תלך הביתה וזהו. תגיד לסבתא שבסוף לא.

"לשבת, בנות, לשבת במקומות, אנחנו מתחילות, מתחילות לציר חלומות!" הזדמרה פלורה.

יהיה מדי מוזר להסתובב עכשו ולצאת פתאום. בושות. ואולי... אולי בכל זאת כדאי לשבת ליד רבקי? אולי זאת הזדמנות! הרי רבקי אמרה לה יפה שלום, ורק שתייהן פה מהכיתה, רבקי לא מכירה כאן אף אחת חוץ ממנה. אולי היא תרצה... אולי היא אפילו תבקש מיוכבד לבוא לשבת לידה!

אבל רבקי כבר פנתה בחזרה אל הבת שישבה מצדה השני. לחשה לה משהו, ושתיקה צחקו. יוכבד התישבה בשקט בקצה השני של השלחן.

"קדם כל נציג את עצמנו. אני פלורה, ואתן?"

"הינדי". "יעלי". "רבקי". "צביה". "שרה'לה".

כשהגיע תורה, אחרונה כמובן, לא היה כל כך קשה למלמל בשקט: "יוכבד".

פלורה זרחה. "ברוכות הבאות ל'צירי לך חלום! תגידו נא, איך לומדים ציור?" היא פרשה את ידיה בתנועה שואלת.

הבנות נעצו בה מבטים מפתעים. שקופת-השקית, כלומר שרה'לה, החניקה צחקוק.

"אי, אי, אתן צוחקות... איזה מין שאלות אני שואלת... המורה אמורה לדעת איך ללמד, כן? אבל אולי מישהי היתה כבר בחוג ציור ויכולה לספר לי איך לומדים?"

"מעתיקים מציורים שהמורה מביאה", נדבכה צביה.

"לומדים המון כללים". הינדי.

"שמים כל מיני דברים על השלחן, מסתכלים עליהם ומציירים אותם". רבקי.

"אהה! להעתיק זה לא טוב", פסקה פלורה. יוכבד נשמה לרוחה.

"להסתכל על דברים ולצייר אותם, זה מה שצריך לעשות. וכללים זה חשוב מאד. אבל לפני הכל – בשביל לצייר טוב צריך להרגיש. להרגיש את מה שאת מציירת, לצייר את מה שאת מרגישה".

מה? מה הכוונה בדיוק, רצתה יוכבד לשאל. אם רק היתה מעזה.

"מה פרוש?" שאלה הינדי.

"תכף תראו: כלן להוציא בלוק ציור ועפרון, ועכשו לעצם עינים!" קראה פלורה.

לעצם עינים? יוכבד הרגישה קצת מטפשת. אבל הנה, האחרות מצייתות. יהיה עוד יותר מטפש להשאיר היחידה עם עינים פקוחות.

"את הולכת בשביל ארץ", קולה של פלורה נעשה שקט יותר, מתנגן באטיות, עולה ויורד. "הולכת לבד בשביל ארץ ארץ, אל מקום שאת אוהבת... מקום שאת מאד

רוצה להיות בו. לו יציר שתוכלי להיות עכשו באיזה מקום שתירצי, במה תבחרי? את הולכת, הולכת, השביל מתמשך לפניך..."

יוכבד ראתה את השביל הארוך מתמשך לפניך. לאן הוא מוביל? באיזה מקום היא מאד רוצה להיות?

"הולכת, הולכת, תכף את מגיעה, מסתובבת עם הפניה של השביל, והנה - הנה המקום שאת כל כך רוצה להיות בו".

היה זה ארמון. ארמון שהיא מכירה היטב. עם מגדלים גבוהים ודגל מתנופף בראש הצריח. ארמון מקר תעלת מגן מלאה במים, וגשר נע נטוי מעליה.

3. לו יציר

"את מסתכלת מסביב, מסביב", פזמה פלורה. "בוחנת את המקום, רואה הכל עד לפרטים הכי קטנים... ועכשו לאט לאט, פותחת את העינים" - יוכבד פתחה את עיניה - "ומצירת את המקום הזה שראית".

יוכבד נטלה את העפרון בידה והתחילה לצייר.

"אבל אני לא יודעת לצייר לונה פארק!" יללה שרה'לה.

"אוף, לא יוצא לי טוב", רטנה יעלי, מוחקת בתנועות עצבניות. "יוצא לי סתם תינוקיו!"

פְּלוּרָה חִיכָה בְּשִׁלּוֹה. "מָה שָׁאֲתָן מִצִּירוֹת זֶה טוֹב, בְּנוֹת,
כָּל מָה שָׁאֲתָן מִצִּירוֹת, אֵל דְּאָגָה! עוֹד נִלְמַד, בְּלִי לַחֲץ,
עֲכָשׁוּ אֲתָן רַק מִבְּטָאוֹת אֶת הָרְגָשׁוֹת שֶׁלְכֵן. מִצִּירוֹת
מְקוֹם שָׁאֲתָן רוּצוֹת לִהְיוֹת בּוֹ".

יֹכְבֵּד לֹא מָמַשׁ הִקְשִׁיבָה לְכָל זֶה. הִיא יוֹדַעַת לְצִיר אֶת
הָאֲרֻמוֹן שֶׁהִיא רֹאֲתָה מִקֵּדָם, בְּטַח שֶׁהִיא יוֹדַעַת! כְּכֹר
צִירָה דְּבָרִים יוֹתֵר מִסִּבָּכִים. בְּזִהִירוֹת שְׁרֻטָּה שֶׁעַר רָחֵב.
מִגְדֵּל גְּבוּהָ, וְעוֹד אַחַד. מְרַגֵּשׁ לְרֹאוֹת אֲרֻמוֹן לְתַפְאָרָה
צוּמַח מִתּוֹךְ הַדֶּף הַחֲלָק! כָּסֶסָה אֶת קִצֵּה הָעֶפְרוֹן
וְהוֹסִיפָה בְּתַנוּעוֹת מִתַּעֲגָלוֹת אֶת הַדְּגָל הַמִּתְנַפֵּנֵף
לְמַעַלָּה. אֶת תַּעֲלַת הַמָּגֵן שֶׁמְקִיפָה מִסְבִּיב. אֶת פְּתַח
הַמַּעֲרָה הַקְּטָנָה שֶׁבְּבִסִּיס הָאֲרֻמוֹן מְשֻׁמָּאֵל לִשְׁעַר. הִיא
מְכִירָה הֵיטֵב אֶת הַפְּרָטִים; זֶה אֲרֻמוֹן-הַצַּעֲצוּעַ שֶׁסִּבְתָּא
נִתְּנָה לָהּ לְיוֹם הַהִלָּדֶת שֶׁל גִּיל אַרְבַּע.

"לוֹ יִצִּיר". כֹּף הָרִי אָמְרָה פְּלוּרָה. "לוֹ יִצִּיר שְׁתוּכְלִי לִהְיוֹת
עֲכָשׁוּ בְּאִיזָה מְקוֹם שָׁאֲתָן רוּצָה".

כְּמָה אֶהְבָּה אֶת הָאֲרֻמוֹן הַהוּא. כְּמָה נְשִׁעוֹת שִׁחָקָה בּוֹ...
לְפַעֲמִים לְבַד, לְפַעֲמִים עִם בְּצִלָּאֵל שֶׁהוֹסִיף נֶפֶךְ דְּרָמָטִי,
הַתְּקִיף אֶת הָאֲרֻמוֹן עִם גְּדוּד חִילִי הַפְּלִסְטִיק הַיִּרְקִים
שְׁלוֹ, הַבְּרִיחַ אֶת הַנְּסִיכִים הַחוּצָה דְּרָךְ הַמִּנְהָרָה הַסּוּדִית

שֶׁמֶאֱחֹרֵי הַמַּדְרָגוֹת... פַּעַם, לְפָנַי שֶׁבְּצִלָּאֵל נִהְיָה בְּחוֹר
גְּדוֹל וְחָשׁוּב, הוּא אֶהָב לְשִׁחַק אֶתָּה.

לְצִיר גַּם אֶת הַסּוּסִים? וְאֶת הַכֶּרְכָּרָה הַמְּלֻכּוֹתִית? זֶה
כְּכֹר כֵּן מִסִּבָּךְ... בִּינְתִים הִיא קִשְׁקֶשׁה זִיגְזָגִים שֶׁל דֶּשָׁא,
וְהוֹסִיפָה כְּמָה גְּבָעוֹת בְּצַד.

"מִי רוּצָה לְשִׁתֵּף אוֹתָנוּ, לְסַפֵּר לָנוּ, עַל הַמְּקוֹם שֶׁבְּחֶרָה,
עַל הַמְּקוֹם שֶׁצִּירָה?" הַתְּנַגֵּן קוֹלָה שֶׁל פְּלוּרָה.

"אֲנִי!" צָבִיָה הִרְיָמָה אֶת הַצִּיר שֶׁלָּהּ וְהַפְּנִתָה אוֹתוֹ יְמִינָה
וְשִׁמְאָלָה, מִרְאָה אוֹתוֹ בְּגִאָוָה לְכָלָן. מִטָּה, אֲרוֹן, חֲלוֹן,
שְׁנֵי יְלָדִים קְטָנִים מְשִׁחָקִים עַל שְׁטִיחַ. "אֲנִי לֹא כָּל כֹּף
יוֹדַעַת לְצִיר דְּמִוּיוֹת", צַחֲקָה צָבִיָה. "הַתְּכַוֵּנִתִי לְצִיר
אֶת הָאֲחִינִים שְׁלִי, הֵם הֵכִי מִתּוֹקִים בְּעוֹלָם! זֶה חֹדֶר
הַיְלָדִים בְּבֵית שֶׁל אֲחוֹתִי, הֵם גָּרִים בְּצִפֹּת וְכָכֵר הֶמוֹן זְמַן
לֹא רֹאִיתִי אוֹתָם, אֲנִי נוֹרָא מִתְּגַעְגַּעַת!"

"אֲזַי מָה אִם הֵם גָּרִים רְחוֹק? תִּשְׁמָחִי שִׁישׁ לָךְ בְּכָלֵל
אֲחִינִים", אָמְרָה שָׂרָה לָהּ. "לִי אֵין".

"וְלִי אֵין אֲחִים קְטָנִים", הִגִּיבָה צָבִיָה. "אֲחִים קְטָנִים זֶה
הֵכִי שְׁוֹה".

שָׂרָה לָהּ לֹא נִשְׁאַרָה חִיבָת. "גַּם לִי אֵין אֲחִים קְטָנִים. אֵין
לִי בְּכָלֵל אֲחִים! אֲנִי בֵּת יְחִידָה".

"יו, יחידה ממש?" התענינה רבקי. "גם אחיות אין לך?"
 "לא". שרה'לה הסמיקה. "די, לא משנה. עכשו תורי
 לספר על המקום שצירתי!"

שרה'לה ספרה על הלונה פארק הגדול שבקרר בו
 בחפש שנה שעברה. יעלי ספרה על החרמון המשלג
 שעדיין לא היתה בו אף פעם ורק חולמת להגיע אליו.
 רבקי – על הבית של דודים שלה במושב. הינדי – על חוף
 הים.

כלם היו מקומות אמתיים, נורמליים. אף אחת לא צירה
 ארמון צעצוע של בבות, שאי אפשר בכלל להכנס אליו
 באמת. פניה של יוכבד בערו. מה היא תסביר כשיגיע
 התור שלה? לא פלא שרבקי לא רוצה להיות חברה
 שלה, אפלו עכשו כשרק שתיהן כאן מכל הכתה. רק
 היא משנה כזאת. תינוקית. חושבת שאם פלורה אומרת
 בקול המתנגן שלה: 'לוי יציר...' אז אפשר לציר גם ארמון
 צעצוע מטפס.

"ועכשו יוכבד!" התרוננה פלורה.

יוכבד הפכה את הציור שלה על פניו, מסתירה אותו מכל
 העינים מסביב. "אה... אני... סתם, לא ידעתי מה לציר",
 מלמלה, נועצת את מבטה בשלחן. אז מה, פלורה לא

יכולה להכריח אותה, זה לא בית ספר כאן, בסוף הכל
 חוג, היא לא חייבת שום דבר!

"לא נורא, לא נורא, לא חייבים לשתף", הרגיעה פלורה.
 "הנה נגמר השעור שלנו היום, הגיע הזמן לומר שלום,
 להתראות בנות, להתראות בפעם הבאה!"

יוכבד הכניסה מהר את הציור שלה לתוך התיקיה
 הסגלה. שאף אחת לא תראה! אבל הזהירות היתה
 מיותרת, אף אחת לא העיפה מבט לכוונה. כלן כבר היו
 בדרך החוצה, צוחקות ומדברות ביחד. יוכבד נשרכה
 אחריהן.

כשיצאה למסדרון, תנועה מהצד משכה את מבטה
 והיא סובבה את ראשה. הילדה מציור הקיר שוב נופפה
 לעברה, מסמנת לה להתקרב.

מה? זה קורה באמת? יוכבד התקרבה אליה בהסוסי.
 הילדה הושיטה יד מתוף הציור ולחצה משהו דק וארוך
 אל תוף ידה של יוכבד. היא הניחה אצבע על שפתיה
 כאלו מזהירה על סודיות, ואז פנתה בחזרה אל כן הציור
 שלה, עומדת קפואה בדיוק בתנוחה שלה מקדם, כאלו
 לא זזה מעולם.

יוכבד עמדה קפואה אף היא. המומה.

קול הדלת הראשית הנעה על ציריה נער אותה מקפאונה. היא הפנתה את ראשה והספיקה לראות את שרה'לה לשניה, לפני שזו יצאה לרחוב וסגרה את הדלת מאחוריה.

מה, שרה'לה לא יצאה כבר מקדם, ביחד עם כלן? אז יכול להיות שהיא ראתה...? רגע, עכשו בעצם יוכבד נשארה כאן לבד! רק שפלורה לא תראה אותה. רצה אל הדלת ויצאה גם היא החוצה, אל סמטת הפלא ופלא.

האחרות כבר היו במורד הסמטה, מתקרבות לרחוב רוטנברג, שרה'לה דולקת בעקבותיהן. השמש יקדה במלוא עזה על ראשה של יוכבד. היא מצמצה באור החזק, חוזרת באחת אל המציאות. סתם יום קיץ חם ורגיל.

באמת, מה עובר עליה, מה פתאום לדמין כאלו שטויות? ברור שילדות מצירות לא יכולות לזוז ולא לסמן ולא להושיט חפצים – הן יוכבד הרימה באטיות את ידה אל מול עיניה. בין אצבעותיה היה – עט?

כן, אבל הוא לא היה דומה לשום עט שיוכבד ראתה פעם. הוא היה שקוף, מלא בנוזל תכלכל שבתוכו שטו כוכבים קטנים, מסתובבים אנה ואנה כמו דגים ששטים באקוריום. אחד מהם התפוצץ פתאום, כמו זקוק, ממלא

את העט בניצוצות צבעוניים שנמוגו-אט-אט. אחרי רגע התפוצץ עוד כוכב. מדהים! אבל למה הילדה מהקיר הביאה לה את העט הזה? ומה, באמת ילדה שהיא רק ציור הביאה לה דבר ממש אמיתי?

צמרמרת חלפה בה, למרות החם הכבד. צמרמרת של התרגשות. אולי זאת הרפתקה אמיתית, כמו בספרים שמצטופפים על המדף שלה בבית? שם הכל יכול לקרות... אבל היא מעולם לא חלמה שהרפתקה כזו תקרה גם לה!

4. הנסיכה קטיפה

יוכבד שמטה את התיקה לרצפה. החבטה לא היתה רמה במיוחד, אבל היא הדהדה בבית הריק. אמא עדין בעבודה, ואפילו מרים עוד לא חזרה.

לקחה תפוח מהמקרר, נגסה בו ונאנחה. מה תעשה עכשיו? היא התבוננה שוב בעט, עוקבת אחרי הכוכבים השטים וההתפרצויות הססגוניות, המרהיבות. ממש עט פלא! אחר כך הניחה אותו על שלחן הכתיבה, לצד התפוח הנגוס, והוציאה מהתיקה את ציור הארמון.

אז מה אם זה לא מקום אמתי. שם היא רוצה להיות! דוקא שם! להכניס מבעד לשער הרחב אל המקום

הקסום הזה, להיות חלק מהמשפחה המלכותית שחיה לה שם באשר חיים כל כך שונים משלה... לקחה את העפרון והתחילה לצייר אותם, עומדים יחד ליד השער, על המדשאה המקיפה את הארמון – המלך והמלכה, הנסיכה החמודה והנסיך הקטן. כלם עם כתרים גדולים וגלימות מתנופפות.

אולי תנסה עכשו לצייר גם את הכרכרה? חבל שכבר אין בבית את ארמון הצעצוע וכל החלקים. קשה לצייר כרכרה מהזכרון. אבל כבר שנים שהארמון לא כאן, בטח אמא זרקה אותו כשהקטנים גדלו, או העבירה לאיזו משפחה עם ילדות קטנות. מנחם רק בן שש, אבל הוא בן, ולא בן כמו בצלאל. הוא בן שלא אוהב לשחק בבבות, ואמא לא סובלת חפצים מיתרים בבית.

אולי בעט הפלא יהיה קל יותר לצייר את הכרכרה? חשבה פתאום. מצחיקה שכמותה, מה הקשר... ובטח לא כדאי לצייר בעט במקום עפרון, היא לא תוכל למחק אם לא יצא טוב! ובכל זאת יוכבד נטלה בידה את העט ושרטטה קו ראשון, מהסס.

כלומר, נסתה לשרטט קו. אבל עט הפלא לא כתב. לא השאיר שום סימן על הדף. יוכבד נערה אותו – הזקוקים

הצבעוניים התפוצצו בתוכו בקצב מהיר, תק-תק-תק-תקתקתק! – ואז נסתה שוב, לוחצת הפעם חזק יותר.

כלום. שום סימן.

אבל משהו כן השתנה בציור. הוא הפך כאלו חי יותר, תלת-ממדי. כמעט יכולה היתה להושיט יד ולגעת בקיר האבנים של הארמון. יוכבד הושיטה את ידה, והאבן היתה קרה ומחוספסת תחת אצבעותיה. גם האויר מסביב היה קריר ונעים פתאום. איפה שלחן הכתיבה הורד שלה? ומה הריח הרענן הזה – ריח של דשא?

כן, במקום רצפה יש דשא מתחת לרגליה. ולפניה נשא ארמון ענק. היא כופפה את ראשה אחורנית והביטה למעלה. יו, המגדלים כל כך גבוהים! בקשי יכלה להבחין ברגל הסגל המתנוסס, מתנפנף ברוח, הרחק הרחק מעליה.

הלב שלה הלם בחזקה. הנה, היא רצתה כל כך להכנס לתוך הארמון, ועכשו היא יכולה. עכשו היא פה, קטנה, והארמון גדול ואמתי, עשוי מאבנים, לא מפלסטיק. איך זה קרה? בזכות עט הפלא? ואם היא תקשקש בעט הפלא על ציור אחר, גם הוא פתאום –

"יוכבד! יוכבד!"

מי קורא לה? יוכבד הסתכלה לצדדים, מחפשת. מסביב היה הכל ריק באפן מוזר. רק ארמון ודשא ותעלת מים, וכמה גבעות בצד. מה חסר כאן? מה עוד צפתה לראות? היא לא ידעה בדיוק. עצים אולי? פרחים, צפורים? אפלו השמים היו ריקים לגמרי, בלי ענן אחד.

רק ליד השער עמדה קבוצה קטנה של אנשים. ילדה אחת מהקבוצה רצה אל יוכבד. בעצם לא בדיוק רצה, יותר החליקה לעברה בתנועה מהירה, זרועותיה פרושות לרוחה, גלימתה הארגמנית מתנופפת מאחוריה, כתר זהב מתנוצץ על ראשה באלפי זהרורים מסנוורים. "יוכבד! ברוכה הבאה! אני לא מאמינה שאת כאן!"

"מאיפה את יודעת איך קוראים לי?" שאלה יוכבד. לא שזה היה הדבר הכי מוזר והזוי... אבל איכשהו זה מה שיצא לה מהפה.

הילדה צחקה, צחוק פעמונים כסוף שהצטלצל סביב באויר הנעים. "איזו שאלה! את לא מכירה אותי, יוכבד? לא זכרת כמה שחקנו ביחד, כמה פעמים שמעתי את אמא שלך קוראת: 'יוכבד, איפה את? החביטה שלך מתקררת!' או את מרים אחותך נוזפת: 'באמת יוכבד, אני לא מאמינה, את עדין משחקת בבבות האלה? בגילך?"

מתי תגדלי? אני, מיד כשעליתי לכיתה א' הפסקתי לשחק בבבות!"

היא חקתה כל כך במדיק את נימת קולה של מרים, שיוכבד צחקה אף היא בעל כרחיה. אז מה, הילדה הזאת שצוחקת מולה היא באמת הבבה הקטנה שיוכבד היתה אוחת בין אצבעותיה? וארמון האבן הנשא לגבה מולה הוא באמת ארמון הפלסטיק הקטן והחמוד שהיה עומד פעם בפנת החדר שלה, בין הארון לקיר?

"אז את... את הנסיכה?" שאלה יוכבד בהסוס.

"בואי!" הנסיכה תפסה בשולי גלימתה וקדה קדה חננית. "אני קטיפה!"

קטיפה?! כן... נכון. קטיפה וקריסטל. יוכבד בת שש או שבע, יושבת על השטיח הורדרד מול הארמון הקטן. שתי הבבות הקטנות, בעלות בסיס עגל ונשוח במקום רגלים, נצבות על כף ידה. היא הוגה באטיות את השמות, נהנית מטעמם העשיר על לשונה. מספרת לבצלאל בגאווה: "תשמע איזה שמות המצאתי להם! הנסיכה היא קטיפה והנסיך הוא קריסטל. נכון שמות יפים?"

"פנשש... שמות מלכותיים ממש!" הוא מאשר.

"ולסוסים שלהם קוראים שחמט ודמקה. כי שחמט שחר עם רעמה לבנה, ודמקה לבנה עם רעמה שחרה".

"ממש הברקה! עכשו תסתכלי, החילים האלה הם אויבים שרוצים לכבש את הארמון, והנה קריסטל רץ מהר להרים את הגשר כדי שהם לא יוכלו לעבר את התעלה".

"אז את באמת הנסיכה..." מלמלה עכשו יוכבד בהשתוממות. הנסיכה החמודה שתמיד היתה חברה שלה, לפעמים החברה היחידה שלה. עד שנהיתה גדולה מדי בשביל לשחק בבבות, לכל הדעות, לא רק לדעתה של מרים.

"ואת באמת יוכבד! יוכבד המיוחדת!"

